

A Fővárosi Ítéltábla a Dr. Bajusz Viktor ügyvéd (**felperesi képviselő címe**) által képviselt felperes neve (képviselője a törvényes képviselő 2 **felperes címe**) felperesnek a Dr. Boldizsár Balázs ügyvéd (**alperesi képviselő címe**) által képviselt **alperes neve (alperes címe)** alperes ellen érdekeltségi hozzájárulás felülvizsgálata iránt indított perében a Budapest Környéki Törvényszék 2019. április 30. napján 5.G.../2018/15. sorszámú ítélete ellen a felperes által 16. sorszámon benyújtott fellebbezés folytán - tárgyaláson kívül - meghozta a következő

í t é l e t e t:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét megváltoztatja és az alperes 2019. június 13. napján kelt - a felperest az alperes ... és ... közgyűlési határozatai alapján 285.000 (kettőszáznyolcvanötezer) forint érdekeltségi hozzájárulás megfizetésére kötelező - határozatát hatályon kívül helyezi.

Kötelezi az alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek 40.000 (negyvenezer) forint első-és másodfokú együttes perköltséget.

A perben felmerült első-és másodfokú illetéket a felperes neve viseli.

Az ítélet ellen fellebbezésnek helye nincs.

Indokolás

Az elsőfokú bíróság által megállapított releváns tényállás szerint az alperes 2008. május 20. napján szennyvíz-gazdálkodási közfeladat megvalósítása céljából alakult meg. Az alapszabály IX. pontja szerint a társulat tagjai kötelesek a társulat közfeladatai ellátásának költségeihez az érdekeltségi egység arányaiban hozzájárulni. Az érdekeltségi hozzájárulás egységnyi összegét az alapszabály V.2 pontja tartalmazza, és azt eltérően határozza meg természetes személy és jogi személy esetén, valamint természetes személyek esetén is differenciál, attól függően, hogy a lakás előtakarékosági szerződést mikor kötötték meg.

Az alapszabály IX.c) alpontja szerint ha a tagnak a tagsági jogviszony alapjául szolgáló érdekeltsége megszűnik, azt köteles a társulat intézőbizottságához bejelenteni. A d) alpont szerint a tag a részére megállapított hozzájárulást annak a hónapnak az utolsó napjáig köteles megfizetni, amelyben a c) pont szerinti bejelentést megtette. A felperes a 2017. szeptember 21-i adásvételi szerződéssel - a 2011. évi CLXX. törvény alapján - vásárolta meg a ... helyrajzi szám alatti ingatlant **Á.Z.**-tól és **Á.B.J.**-tól. Az ingatlan az alperes érdekeltségi területén fekszik.

Az alperes 2018. június 19. napján víziközmű társulati érdekeltségi hozzájárulás megfizetésére irányuló felszólító levelet küldött a felperes részére, amelyben az alapszabálya, valamint a ... és a ... számú taggyűlési határozatai alapján felszólította 285.000 Ft érdekeltségi hozzájárulás, 30 napon belül történő megfizetésére.

A felperes keresetében a vele 2018. június 19-én közölt felszólító levélben meghatározott érdekeltségi hozzájárulás felülvizsgálatát kérte. Ezen belül elsődlegesen kérte annak megállapítását, hogy nem terheli érdekeltségi hozzájárulás fizetési kötelezettség.

Másodlagosan, amennyiben a bíróság arra a következtetésre jutna, hogy az érdekeltségi hozzájárulás fizetésének kötelezettsége megállapítható, úgy annak arányos mértékű meghatározását kérte. Amennyiben a bíróság az érdekeltségi hozzájárulás összegszerűségét nem tudná meghatározni,

annak kimondását kérte, hogy az érdekeltségi hozzájárulás fizetési kötelezettség az ingatlan vásárlásától, esetleg annak ingatlannyilvántartási bejegyzésétől kezdődő hatállyal, arányos mértékben terheli.

Állította, hogy az arányos mérték megállapítása során 2008. május 21. napjától 2018. július 19. napjáig eltelt összesen 3711 nap; míg 2017. szeptember 21. és 2018. július 19. között 301 nap, így az általa fizetendő arányos összeg 23.116 forint. Kérte az alperest perköltség megfizetésére is kötelezni a 32/2003. (VIII.22.) IM rendelet alapján Áfa mentesen.

Előadta, hogy a keresete a vízgazdálkodásról szóló 1995. évi LVII. törvény (Vgtv.) 35. § (1)-(4) bekezdése, a vízgazdálkodási társulatokról szóló 160/1995 (XII.26.) Kormányrendelet 12. § (2)-(4) bekezdései, valamint a 2011. évi CLXX. törvény a hitelszerződésből eredő kötelezettségeiknek eleget tenni nem tudó természetes személyek lakhatásának biztosításáról 18. § (1)-(2) bekezdése, és a bírósági végrehajtásról szóló 1994. évi LIII. törvény 154.§ (2) bekezdésén alapul. A Vgtv. hivatkozott rendelkezései mondják ki, hogy ki a társulat tagja, milyen kötelezettségek terhelik a tagot, az érdekeltségi hozzájárulás adók módjára behajtható köztartozás, a tag a megállapított hozzájárulás felülvizsgálatát hogyan kérheti. A Kormányrendelet 12. § (4) bekezdésében foglalt kötelezettségének az alperes nem tett eleget, a volt tulajdonosok - akik jelenleg az ingatlan bérlői - pedig a tulajdonosváltást nem jelentették be az alperesnek. Az ingatlant csatornázottan vásárolta, tehát az még azt megelőzően elkészült, mielőtt azt megvásárolta, így a volt tulajdonosok lettek volna kötelesek az érdekeltségi hozzájárulás megfizetésére. Mivel pedig a tagváltás bejelentése nem történt meg, így a fizetési kötelezettség nem terheli. Ha pedig a volt tulajdonosok részletfizetést kaptak, úgy az adásvételi szerződés időpontjától kezdődő részletek megfizetésére kötelezhető csak, ha pedig egy összegben kellett volna teljesíteniük, úgy a teljes érdekeltségi hozzájárulást a volt tulajdonosoknak kell megfizetni.

Beccsatolta a Belügyminisztérium iktatószámú levelét, amely szerint árverési vétel esetén a tulajdonszerzés tehermentes, mivel az eredeti szerzősmód. Ebből következően, ha az eredeti tulajdonost egyösszegű fizetési kötelezettség terhelte - melynek nem tett eleget -, úgy továbbra is neki kell megfizetni az érdekeltségi hozzájárulás összegét, míg részletfizetés esetén az új tulajdonosnak csak a vásárlást követően esedékes részleteket kell megfizetnie.

Álláspontja szerint a Vgtv. hivatkozott rendelkezései szerint a társulat tagja vagy az ingatlan tulajdonosa, vagy az azt használó személy, de ezen törvényi rendelkezés kizárja az érdekeltségi hozzájárulás fizetési kötelezettség esetleges egyetemlegességét kettőjük viszonylatában.

Utalt arra, hogy a tagváltás bejelentéséig a fizetési kötelezettség a korábbi tulajdonost, a jelenlegi bérlőt terheli.

Ha a bíróság keresetét a Pp. 172. § (3) bekezdése szerinti kérelemnek tekintené, úgy annak jogszabályi feltételei fennállnak, mivel az alperes sajátos jogértelmezése folytán a jogszabályi előírásokat figyelmen kívül hagyja, és elszámolás nélkül állapít meg kötelezettséget vele szemben, amely sérti a jóhiszeműség és a tisztesség elvét és a joggal való visszaélés tilalmát.

Indítványozta, hogy a bíróság hívja fel az alperest a tagváltás kormányrendelet 12. § (3)-(4) bekezdésében foglaltaknak megfelelő bejelentésének és tagnyilvántartásba történő átvezetésének, illetve a tagváltás időpontjának igazolására, illetve nyilatkoztassa, hogy a korábbi tulajdonosoknak biztosított-e részletfizetési kedvezményt, és amennyiben igen, úgy mekkora összeget és mikor teljesítettek.

Az alperes a kereset elutasítását és a felperes perköltségben marasztalás kérte. Előadta, hogy amennyiben a felperes a törvényes perindítási határidőt elmulasztotta, úgy az eljárást érdemi tárgyalás nélkül meg kell szüntetni; másodlagosan a keresetet jogalap hiányában kell elutasítani. A Pp. 172. § (3) bekezdéssel kapcsolatos felperesi hivatkozásra előadta, hogy a megállapítási kereset előterjesztése kizárt, egyrészt mert ezt az eredetileg beadott keresetlevélben jogalapként nem jelölte meg a felperes és 30 napon túl újabb jogalap már nem adható elő; másrészt a megállapítási kereset előterjesztése kizárt a BDT. 2016.3453. eseti döntés szerint. Utalt továbbá a Kúria Pfv..../2015/6.

számú határozatára, amely ugyancsak azt az álláspontot foglalta el, hogy a Pp. 123. §-a szerinti megállapítási kereset a víziközmű társulati hozzájárulás fizetésével kapcsolatos jogviták bíróság általi vizsgálatára vonatkozó jogvitákra nem alkalmazható, mert arra speciálisan a Vgtv. 35. §-a szerinti jogorvoslatot biztosítja a törvény.

A felperes ingatlana a víziközmű társulat érdekeltségi területén fekszik, az ingatlan tulajdonosa ekként a társulat kényszer tagja, aki érdekeltségi hozzájárulás fizetésére köteles. A volt tulajdonosok az őket terhelő érdekeltségi hozzájárulás fizetési kötelezettségüket a **FL Zrt**-vel kötött lakás előtakarékosági szerződés útján vállalták teljesíteni, azonban fizetési kötelezettségüknek nem tettek eleget, így a lakástakarék pénztári szerződéses összeg kiutalására nem került sor. A 2018. január 17-i taggyűlésen módosította az alapszabály érdekeltségi hozzájárulás megállapító rendelkezéseit azon társulati tagok esetében, akik lakástakarék pénztári szerződést kötöttek a hozzájárulás teljesítésére, azonban az ennek megfelelő befizetéseket nem teljesítették, így a lakástakarék pénztári szerződés várható kiutalására 2018. június 30-ig nem kerülhet sor. Így ezen tagok esetén a hozzájárulás összegét 285.000 Ft/ érdekeltségi egységben állapította meg azzal, hogy ezen tag által korábban megkötött lakás előtakarékosági szerződésre teljesített befizetéseket ezen érdekeltségi hozzájárulás megfizetésénél nem veszik figyelembe. Ebből következően az ingatlan korábbi tulajdonosai ezen összeget egy összegben voltak kötelesek részére megfizetni. Tájékoztatta a módosító taggyűlési határozatról a volt tulajdonost levélben, aki azt 2018. május 28-án átvette, majd személyesen felkereste az ügyfélszolgálatot és ott bemutatta a felperessel kötött adásvételi szerződést és azt másolatban rendelkezésre is bocsátotta. Ezt követően került sor arra, hogy a felperest levélben szólította fel az érdekeltségi hozzájárulás megfizetésére, mely felszólítást a felperes 2018. június 19-én át is vett. Hivatkozott a Vgtv. 35. § (2) és (3) bekezdésére, valamint a 44. § (2) bekezdésére és a kormányrendelet 12. § (2) bekezdés a) pontjára is.

Rámutatott, hogy a felperes értelmezése a Vgtv. 35. §-a körében nem helytálló, mert az helyesen azt jelenti, hogy mindenki tag, aki a társulat érdekeltségi területén ingatlan tulajdonnal rendelkezik vagy ingatlant egyéb jogcímen használ, akár tulajdonosa, akár használója az ingatlannak. Ennek a „minden személynek” mint megjelölésnek azért van jelentősége, hogy a fizetési kötelezettség alól az érintettek ne tudjanak kibújni arra hivatkozással, hogy az ingatlannak csak tulajdonosa, de nem használója vagy hogy használója, de nem tulajdonosa. A jogszabálynak ez a helyes értelmezése, ezért nem helytálló a felperes jogértelmezése.

A fizetési kötelezettség megosztása körében rámutatott, hogy a társulat az érdekeltségi hozzájárulás megfizetését a társulat által nyilvántartott tagtól a tulajdonos változás bejelentése hónapjának utolsó napjáig követelheti. Azonban ez a rendelkezés nem azt jelenti, hogy megosztja a fizetési kötelezettséget a jogelőd és a jogutód között, hiszen ezt jogszabályban kellett volna kimondani és a megosztás szempontjait is meg kellett volna határozni, ilyen jogszabályi rendelkezés azonban nincs. Ezzel szemben a Vgtv. 41. § f.) pontja és a 44. § (2) bekezdése szerint a taggyűlés kizárólagos hatáskörébe tartozik bármilyen megosztásról való döntés; azonban ilyen taggyűlési döntést az alperes nem hozott.

A Ptk. 6:28. § (2) bekezdése alapján ez a szolgáltatás nem osztható; a használók között történő megosztásos igényérvényesítés a társulat lényeges jogi érdekét jelentősen sértené a tulajdonosok nagy száma és folyamatos változása miatt; így a behajtás időtartama rendkívüli mértékben elhúzódna és többletköltséggel járna, amely veszélyeztetné a társulat közfeladatainak elvégzését.

A Vgtv. alapján a felperest terhelő érdekeltségi hozzájárulás fizetési kötelezettség nem az ingatlant terheli, hanem a mindenkorai tulajdonos személyéhez kötött; nem a jogelőd tulajdonostól szerzett kötelezettség, vagyis a felperes nem jogutódja a jogelőd tulajdonosnak, hanem a fizetési kötelezettség önállóan, a Vgtv. 35. § (2) és (3) bekezdés alapján a tulajdonosi minősége létrejöttével terheli a felperest. Ebből következően a megosztásra jogi lehetőség nincsen.

Kérte a bizonyítási indítványok elutasítását is mivel a per tárgya jogkérdésben való döntés.

Az elsőfokú bíróság a keresetet elutasította. Kötelezte a felperest 38.100 forint perköltség alperesnek megfizetésére. Rendelkezett a felmerült illeték felperes neve általi viseléséről.

Ítélete indokolásában idézte vízgazdálkodásról szóló 1995. évi LVII. törvény 35. § (1)-(4) bekezdését; a 41. § f.) pontját, a 44. § (1)-(3) bekezdését. A vízgazdálkodási társulatokról szóló 160/1995. (XII.26.) Kormányrendelet 12. § (2)-(4) bekezdését, a hitel szerződésből eredő kötelezettségeiknek eleget tenni nem tudó természetes személyek lakhatásának biztosításáról szóló 2011.évi CLXX. törvény 18. § (1)-(2) bekezdéseit, valamint a bírósági végrehajtásról szóló 1994. évi LIII. törvény 154. § (1)-(2) bekezdéseit.

E jogszabályi rendelkezések alapján megállapította, hogy a felperes keresetét a jogszabályban előírt határidőn belül nyújtotta be, így a keresetet érdemben vizsgálta.

A Vgtv. 35. §-ának értelmezése körében az alperes álláspontját fogadta el maradéktalanul. A víziközmű társulat érdekeltségi területén ingatlan tulajdonnal rendelkező, vagy az ingatlant egyéb jogcímen használó természetes és jogi személyek, jogi személyiséggel nem rendelkező szervezetek a tagok, akik érdekeltségi hozzájárulás megfizetésére kötelesek, így felperes is ezen értelmezés szerint kényszer tagja lett az alperesnek.

Kifejtette, hogy a jogszabály nem teszi lehetővé a fizetési kötelezettség időbeni megosztottságát, mert erről rendelkezni kellett volna az alperes alapszabályában, ugyanis ez kizárólag taggyűlési hatáskörben szabályozható; ilyen határozata az alperesnek azonban nincs, így a fizetési kötelezettség megosztása nem lehetséges. Az érdekeltségi hozzájárulást az ingatlan tulajdonosa köteles megfizetni a fizetési kötelezettség vele való közlésétől számított azon hónap utolsó napjáig, amelyben a tagsági jogviszony alapjául szolgáló érdekeltségi egysége megszűnését a társulatnál bejelentette; ugyanakkor a bejelentésre nem ír elő a jogszabály határidőt, a tagnyilvántartásban rögzített változásról 60 napon belüli értesítési kötelezettség elmulasztásához sem fűz semmilyen jogkövetkezményt a jogszabály; így különösen nem a fizetési kötelezettség be nem álltát.

A felperes az ingatlan tulajdonjogának megszerzésével a jogelődötől függetlenül lett az alperes kényszer tagja, így fizetési kötelezettsége beállt, és azt nem befolyásolja az sem, hogy a NET törvény alapján az árverési vétel hatályával vásárolta meg az ingatlant, és hogy azon teherként csak a törvényben írt jogok maradhatnak fenn, mivel ez a fizetési kötelezettség nem az ingatlant, hanem az ingatlan mindenkorai tulajdonosát vagy/és használóját terheli. A felperes fizetési kötelezettsége tehát ipso iure a törvény erejénél fogva az ingatlan megszerzésével keletkezett, és nem a jogelőd fizetési kötelezettségéből származtatható, ezért a fizetési kötelezettség nem sérti a NET törvény 18. § (2) bekezdésében szabályozott tehermentes ingatlanszerzés követelményét.

Elutasította a felperes bizonyítási indítványát is a jogvita eldöntéséhez szükségtelen voltára figyelemmel.

A felperest pervesztessége okán kötelezte a pernyertes alperes részére a perrel felmerült ügyvédi munkadíj költségjegyzékben felszámított és a jogszabálynak megfelelő mértékű megfizetésére a Pp. 83. § (1) bekezdés alapján, valamint megállapította, hogy a felmerült 36.000 Ft illetéket a felperes neve viseli a Pp. 102. § (1) bekezdése alapján.

Az ítélettel szemben a felperes fellebbezett. Elsődlegesen az elsőfokú bíróság ítéletének hatályon kívül helyezését és az elsőfokú bíróság új eljárásra és új határozat hozatalára utasítását, másodlagosan az ítélet megváltoztatását és kereseti kérelme szerinti megállapítást kért. Mindkét esetre kérte a másodfokú perköltség megállapítását, melyet a 32/2003. IM rendelet 3. § (2) és (5) bekezdésére alapítottan.

Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság egyes tényállási elemeket az ítéletében figyelmen kívül hagyott, amelyek értékelése az ügy elbírálására jelentős kihatással bír. A 160/1995.(XII.26.) Kormányrendelet 12. § (3) és (4) bekezdéséből az következik, hogy a tagváltozás átvezetésére az alperes kizárólag akkor jogosult, ha a volt tag írásbeli bejelentés útján közli a tagváltozást, és ezen bejelentéshez a (4) bekezdés, közvetlen jogkövetkezményként, a hozzájárulás fizetésének

kötelezettségét kapcsolja. Az elsőfokú bíróság ítélete ezért önmagának ellentmondó amikor is azt állapítja meg, hogy a jogszabály nem teszi lehetővé, hogy a fizetési kötelezettség időben megosztott legyen; ugyanakkor az indokolásban nem oldotta fel azt az ellentmondást, mely szerint a jogszabály által előírt tagváltásra vonatkozó írásbeli bejelentés alpereshez - az alperes nyilatkozata alapján - nem érkezett, így a kormányrendelet 12.§ (4) bekezdése szerinti fizetési kötelezettsége a jogelőd tagnak továbbra is fennáll. A bíróság ítéletével ellentétben a fizetési kötelezettség időbeni megosztását éppen a kormányrendelet hivatkozott szabálya adja, amely szerint a tagváltás írásbeli bejelentéséig a jogelőd tag, míg azt követően a jogutód tag köteles helytállni a fizetési kötelezettség teljesítéséért.

Az elsőfokú bíróság álláspontjával szemben az egyetemlegesség jelentős előkérdés, a helyes döntés meghozatalához állást kellett volna foglalnia arról, hogy egyetemlegesen terhelheti-e fizetési kötelezettség a volt és a jelenlegi tulajdonost, mert azt jogszabály nem zárja ki.

Figyelman kívül hagyta az elsőfokú bíróság továbbá azon jelentős tény értékelését, amely szerint az alperes tájékoztatása alapján a jogelőd tagok tulajdonjogának fennállása alatt a követelés esedékessé vált, továbbá a beruházás átadása és átvétele még abban az időszakban megtörtént, amikor az alperes tagjának kétséget kizáróan az ingatlan korábbi tulajdonosai voltak tekinthetők, ezért az érdekeltségi hozzájárulás megfizetésére is ők lettek volna kötelesek, ahogy ezt a Kúria Pfv..../2014.számú döntése is tartalmazza.

Hivatkozott arra, hogy téves és a kereseti kérelemhez képest hiányos az elsőfokú bíróság azon megállapítása is, mely szerint: "az érdekeltségi hozzájárulás fizetési kötelezettség nem sérti a NET törvény 18. § (2) bekezdésében szabályozott tehermentes ingatlanszerzés követelményét, hanem önálló jogszabály a Vgtv. 35.§-a alapján jön létre". Nem pusztán ezen jogszabályra, hanem a Vht. 154. § (2) bekezdésére is hivatkozott, amely szerint az ingatlan után az adó és más köztartozás az árverési vevőt az árverés napjától terheli. Ezzel összefüggésben pedig a Vgtv. 35. § (3) bekezdése azt mondja, hogy az érdekeltségi hozzájárulás adók módjára behajtható köztartozásnak minősül. A NET törvény 18. § (1) bekezdése alapján hatósági árverési vétel hatályával szerezte meg az ingatlant. E két jogszabályi rendelkezésből megállapítható, hogy az érdekeltségi hozzájárulás az ingatlanhoz kapcsolódó, az ingatlan értékét növelő beruházáshoz kötődő köztartozás, amelyekre vonatkozóan kifejezett rendelkezést tartalmaznak az azok alóli mentesülésre a NET törvény 18. § (1) bekezdése és a Vht. 154. § (2) bekezdései, erre vonatkozóan azonban az elsőfokú ítélet semmilyen megállapítást nem tartalmaz.

Az elsőfokú bíróság eljárási szabályt sértett akkor, amikor 12. számú - válaszirat hatálytalanságát megállapító - végzést hozott, figyelemmel arra, hogy a Pp. 3. §-a szerint - amely a per koncentráció elvét fogalmazza meg, - a feleknek törekedni kell arra, hogy az ítélet meghozatalához szükséges valamennyi tény és bizonyíték olyan időpontban álljon rendelkezésre, hogy a jogvita lehetőleg egy tárgyaláson elbírálható legyen. A feleket a perben eljárás támogatási kötelezettség terheli, e szerint kötelesek előmozdítani az eljárás koncentrált lefolytatását és befejezését Pp. 4. § (1)-(3) bekezdése szerint. E kötelezettségnek nyilvánvalóan csak abban az esetben tud eleget tenni a peres fél, ha az ellenérdekű fél tényállításait ismerve álláspontját, tényállításait az ellenérdekű félhez intézett felhívásaikat, illetve bizonyítási indítványait a perfelvétel során kellő időben előadja. A Pp. 6.§-ában írtakat is figyelembe véve a 12. sorszámú válasziratának a hatálytalansága megállapítása kifejezetten ütközik a Pp. előbb felsorolt, valamint a Pp. 201.§ (2) bekezdése és a 199. § paragrafus (5) bekezdésébe.

Az elsőfokú bíróság az ítéletét hiányosan indokolta; a válaszirat hatálytalannak minősítésével az eljárás lényeges szabályait sértette meg, mely jogsértés az ügy érdemi eldöntésére kihatott, ez a másodfokú eljárásban nem orvosolható, ezért szükséges az eljárás kiegészítése. A Pp. 369. § (1) bekezdés értelmében a másodfokú bíróság felülbírálhatja az elsőfokú bíróság eljárásának szabályszerűségét és ha jogszabálysértést tapasztal a Pp. 381. §-a alapján a támadott végzést hatályon kívül helyezheti és az elsőfokú bíróságot a keresetlevél érdemi tárgyalásra utasíthatja ezért

elsődleges kérelme erre irányul.

Másodlagosan a Pp. 383. § (2) bekezdése szerint az elsőfokú ítélet megváltoztatását és a kereseti kérelemben foglaltak megállapítását kéri.

Az alperes a másodfokú ítélet meghozataláig fellebbezési ellenkérelmet nem terjesztett elő.

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét a fellebbezési kérelem keretei között bírálta felül, és megállapította, hogy a másodlagos fellebbezési kérelem megalapozott.

A felperes azon elsődleges fellebbezési kérelme, amely arra irányult, hogy a másodfokú bíróság állapítsa meg az elsőfokú bíróság eljárási szabálysértését a 12. számú válaszirat hatálytalanságát megállapító végzés vonatkozásában - megalapozatlan. Az elsőfokú bíróság az alperesi ellenkérelmet követően a felperest nyilatkozattételre nem hívta fel, bírói felhívás ellenére terjesztette azt elő a felperes, így a Pp. 203. § (1) bekezdésének megfelelően állapította meg annak hatálytalanságát az elsőfokú bíróság. Megjegyzi a Fővárosi Ítéltábla, hogy amennyiben a bíróság számára elegendők a per eldöntéséhez szükséges iratok a kereseti kérelem és mellékletei, valamint az ellenkérelem alapján, úgy nem kell a felperest előkészítő irat benyújtására felhívnia, különösen, ha álláspontja szerint a per eldöntése jogkérdésben való állásfoglalás.

A másodfokú bíróság a fentiekben túlmenően rámutat arra, hogy ezen felperesi hivatkozásnak a per másodfokú elbírálása szempontjából relevanciája nem volt, mivel az abban foglaltak a per érdemi elbírálása szempontjából nem tartalmaztak újdonságot, a felperes eljárási jogai nem sérültek.

A Pp. 381. §-ában írt feltételek hiányában ezért az ítélet hatályon kívül helyezése nem indokolt.

Az elsőfokú bíróság helyesen állapította meg a perben irányadó tényállást, annak megállapításaival a másodfokú bíróság is maradéktalanul egyetértett, azonban téves volt a jogkövetkeztetése akkor, amikor a felperes keresetét az adott tényállás mellett elutasította.

A Vízgazdálkodásról szóló 1995. évi LVII. törvény (továbbiakban: Vgtv.) 34. § (1) bekezdése szerint a vízgazdálkodási közfeladatok az e törvényben meghatározott feltételek szerint létrehozott vízgazdálkodási társulatok útján is elláthatóak. A vízgazdálkodási társulat közfadatai jellegétől függően vízi társulat, illetve víziközmű társulat.

A 35. § (1) bekezdése azt tartalmazza, hogy a társulat közfadatait szolgáló tevékenységét érdekeltségi területén végzi.

A (2) bekezdés rendelkezése szerint a víziközmű társulat tagjai az érdekeltségi területen ingatlantulajdonnal rendelkező, vagy az ingatlant egyéb jogcímen használó természetes és jogi személyek, jogi személyiséggel nem rendelkező szervezetek.

A (3) bekezdés azt tartalmazza, hogy a víziközmű társulat tagjai kötelesek a víziközmű társulat részére víziközmű társulati érdekeltségi hozzájárulást (a továbbiakban: hozzájárulás) fizetni. A hozzájárulás adók módjára behajtható köztartozás.

A (4) bekezdés értelmében a víziközmű társulat tagja a vele szemben megállapított hozzájárulás felülvizsgálatát a taggyűlési határozat közlésétől számított 30 napon belül a bíróságtól kérheti.

Az (5) bekezdés szerint a víziközmű társulat feladatai ellátása kapcsán a feladat ellátásához szükséges mértékig jogosult a víziközmű társulati tagok adatainak a kezelésére. A víziközmű társulat a hozzájárulás beszedése érdekében jogosult továbbá az ehhez szükséges adatokat a hatáskörrel rendelkező szervtől bekérni.

A 43. § (1) bekezdése szerint a víziközmű társulatra e törvény eltérő rendelkezése hiányában a gazdasági társaságokról szóló törvénynek a gazdasági társaságokra vonatkozó közös szabályait kell

alkalmazni a víziközmű társulat sajátosságainak figyelembevételével.

A 44. § (1) bekezdés rendelkezése szerint a víziközmű társulat a tagok hozzájárulásából, valamint az érintett helyi önkormányzat és az állam költségvetési, illetve egyéb támogatásaiból látja el a közcélú feladatait.

A (2) bekezdés azt tartalmazza, hogy a hozzájárulás mértékét a taggyűlés állapítja meg. A taggyűlés az alapszabályban meghatározott feltételek szerint a hozzájárulás mértékét mérsékelheti, illetve megfizetését meghatározott időre felfüggesztheti. A hozzájárulást a tagok pénzben kötelesek teljesíteni. A taggyűlés által elfogadott hozzájárulás a közfeladatok teljesítésével nyújtott szolgáltatások ellenértéke.

A vízgazdálkodási társulatokról szóló 160/1995. (XII.26.) Korm. rendelet 12. § (2) bekezdése szerint a tag kötelessége különösen, hogy az érdekeltségi hozzájárulást a taggyűlés által megállapított mértékben és határidőre megfizesse; személyesen vegyen részt a társulat minden olyan szervének tevékenységében, amelybe választották és azt elvállalta.

A (3) bekezdés azt mondja ki, hogy ha a tagnak a tagsági jogviszony alapjául szolgáló érdekeltsége megszűnik, azt köteles a társulat intézőbizottságának írásban bejelenteni. A bejelentéshez csatolni kell a tagsági jogviszony megszűnésének alapjául szolgáló okiratot, illetőleg annak másolatát, valamint - ha abból nem állapítható meg - a bejelentésben közölnie kell a helyébe lépő új tag nevét, lakhelyét (székhelyét).

A (4) bekezdés rendelkezése szerint a tag a részére megállapított érdekeltségi hozzájárulást annak a hónapnak az utolsó napjáig köteles megfizetni, amelyben a (3) bekezdés szerinti bejelentést megtette. A bejelentés alapján a tag személyében bekövetkezett változást a tagnyilvántartásban rögzíteni, és erről a régi és az új tagot a bejelentést követő 60 napon belül írásban értesíteni kell.

A fenti jogszabályi rendelkezésekből az állapítható meg, hogy a felperes 2017. szeptember hó 22. napjától az alperes kényszer tagja azáltal, hogy megvásárolta a ... helyrajzi szám alatti ingatlant **Á.Z.**-től és **Á.B.J.**-től. Tényként rögzíthető, hogy az ingatlan az alperes érdekeltségi területén fekszik, valamint az is, hogy a felperes jogelődei az alperes részére érdekeltségi hozzájárulást 2017. szeptember 21-éig nem fizettek.

A felperes és az alperes között a jogszabályi rendelkezések értelmezése körében abban állt a vita, hogy kit terhel az érdekeltségi hozzájárulás megfizetésének kötelezettsége. A felperes álláspontja szerint jogelődjének kellett volna, és kell azt megfizetnie, egyrészt mert az korábban már esedékessé vált, másrészt mert árverési vétel hatályával vásárolta meg a NET törvény alapján az ingatlant. Az érdekeltségi hozzájárulás adók módjára behajtható köztartozásnak minősül, így ütközik az alperes által részére megállapított és felhívott érdekeltségi hozzájárulás megfizetése a NET. tv. valamint a Vht. rendelkezéseibe. Hivatkozott arra is, hogy miután írásban nem jelentette be jogelődje az ingatlan tulajdonjogában történő változást az alperes részére, így nem nyílt meg a fizetési kötelezettsége a Kormányrendelet 12. § (3) és (4) bekezdése értelmében. Állította, hogy a fizetési kötelezettsége az időtől kezdve áll fenn, amikor a jogelődje az írásbeli bejelentést megtette alperes felé. Ez nem történt meg, így fizetési kötelezettsége sem áll fenn.

Az elsőfokú bíróság e körben az alperes érvelését fogadta el, és arra az álláspontra helyezkedett, hogy az érdekeltségi hozzájárulás fizetése az érdekeltségi területen lévő ingatlan tulajdonjogához kapcsolódik szorosan, így a mindenkori tulajdonos köteles az érdekeltségi hozzájárulás megfizetésére.

A Fővárosi Ítéltábla rámutat arra, hogy kétségek nélkül az ingatlan tulajdonjogában vagy használatában bekövetkező változással az új tulajdonos vagy használó a vízgazdálkodási társulat

kényszer tagjává válik, ami önmagában megalapozza a fizetési kötelezettségét. Azonban a Kormányrendelet 12. § (3) és (4) bekezdése helyes értelmezése szerint a volt tulajdonosnak, használónak be kell jelentenie írásban a társulat intézőbizottságának azt, hogy az ingatlan tulajdonában, használatában változás következett be, megjelölve az új tulajdonos vagy használó személyét is. Az ideig ugyanis, amíg ezt a bejelentést nem teszi meg a Kormányrendelet 12. § (3) bekezdése szerint, akkor a (4) bekezdés szerinti fizetési kötelezettség őt terheli.

A Kormányrendelet ezen rendelkezései a jogutódlás esetére rendezik a fizetési kötelezettséget, mely szerint a jogutódlás tényének bejelentése a jogelőd kötelezettsége, azt szigorú formai előírások - írásbeliség - betartásával kell megtennie. Ha és amennyiben e jogszabályi kötelezettségének teljesítését a volt tulajdonos elmulasztotta, ennek az a jogkövetkezménye a Kormányrendelet 12. § (4) bekezdése szerint, hogy fizetési kötelezettsége mindaddig fennáll, amíg írásbeli bejelentési kötelezettségének eleget nem tesz.

Jelen esetben a peres felek között nem volt vitás, - ezt maga az alperes is elismerte -, hogy a felperes jogelődje írásban a Kormányrendelet 12. § (3) bekezdése szerinti bejelentést a társulat intézőbizottságához nem tette meg. E körben tehát szükségtelen a bizonyítási eljárás lefolytatása, hiszen erre az alperes személyes nyilatkozata alapul szolgál. A Kormányrendelet 12. § (3) és (4) bekezdése szerint a kényszertagságtól a fizetési kötelezettsége elvállik, ugyanis a bejelentés megtétele hónapjának utolsó napjáig a jogelőd köteles az érdekeltségi hozzájárulást megfizetni, ezt követően pedig az a jogutód tag kötelessége. Amennyiben pedig a bejelentési kötelezettségének nem tesz eleget a jogelőd, úgy köteles ennek jogkövetkezményét - az érdekeltségi hozzájárulás megfizetését - viselni mindaddig, amíg a jogszabályban előírt reá háruló kötelezettségének nem tesz eleget.

A peres iratokból az volt megállapítható - különösen az alperes elismerésére is tekintettel -, hogy a felperes jogelődje e bejelentési kötelezettségét nem teljesítette, ily módon az alperes a Kormányrendelet 12. § (3)-(4) bekezdésének rendelkezéseit megsértve kötelezte a felperest az érdekeltségi hozzájárulás megfizetésére.

A másodfokú bíróság a felperes jogi álláspontjával értett egyet a Kormányrendelet hivatkozott (3) és (4) bekezdésének értelmezése körében, különös tekintettel arra is, hogy ekként foglalt állást a Fővárosi Ítéltábla a 3.Pf..../2006/6. sorszámú másodfokú ítéletében is, amikor kifejtette, hogy az érdekeltségi hozzájárulás megfizetése a társulati tag kötelessége, az nem az ingatlan mindenkori tulajdonosának a terhe.

A Fővárosi Ítéltábla az így kifejtett jogi indokolás alapján az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 383. § (2) bekezdése alapján teljes egészében megváltoztatta és a Vgtv. 35. § (4) bekezdése, a Kormányrendelet 12. § (3)-(4) bekezdése alapján a felperes keresetének helyt adott.

A perköltség összegét a másodfokú bíróság a 32/2003. (VIII.22.) IM rendelet 3. § (3) és (5) bekezdése alapján állapította meg oly módon, hogy az alperes 30.000 Ft elsőfokú és 10.000 Ft másodfokú perköltség megfizetésére köteles a pernyertes felperes részére a Pp. 83. § (1) bekezdése alapján.

Budapest, 2019. szeptember 10.

. Rutkai Éva s.k.

a tanács elnöke

Dr. Félegyházy Megyesy Fatime s.k.
előadó bíró

Dr. Molnár József s.k.
bíró